

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1953/2022
14.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Палевић, адвокат из ..., против туженог ББ, предузетника „Производња хлеба, свежег пецива и колача ЖУ-ЖУ“ из Београда, чији је пуномоћник Милица Марић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 667/20 од 20.10.2021. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 667/20 од 20.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1372/19 од 05.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог од 22.12.2015. године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 667/20 од 20.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужиља због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог по основу уговора о раду на неодређено време почев од 01.06.2012. године на радном месту Решењем о отказу уговора о раду од 22.12.2015. године, тужилци је престао радни однос због више повреда радних обавеза и непоштовања радне дисциплине предвиђених одредбама члана 179. став 2. и 3. Закона о раду, односно члана 79. став 5. Правилника и члана 14. тачка 1, 2. и 3. Уговора о раду, а које је тужилца учинила у периоду од 03.07.2015. године до 17.10.2015. године. Повреде због којих је тужилци отказан уговор о раду састоје се од одбијања да обавља послове на којима ради, злоупотребе положаја и прекорачење овлашћења. Међу побројаним повредама нарочито се истиче недолично понашање тужилце према другим запосленима и то када се дана 03.07.2015. године запосленој ВВ обрађала погрдним речима и неовлашћено јој издавала наређења шта треба да ради, псовала је и приговарала, а дана 06.07.2015. године поновила увреде на рачун исте колегинице називајући је погрдним речима и именима. Такође, дана 13.07.2015. године тужилца је неоправдано одбила да ради у поподневној смени према утврђеном распореду, на који начин није испоштовала радну дисциплину. Тужилци је достављено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које се она изјаснила тако што је наводе из упозорења оспорила.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужилце за поништај побијаног решења.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду, а ставом 3. тачка 1. истог члана, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом.

Оспореним решењем тужилци је стављено на терет више повреда радних обавеза које су предвиђене чланом 14. уговора о раду и то: неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза (тачка 1), одбијање запосленог да обавља послове на којима ради (тачка 2) и злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења (тачка 3), а које је тужилца учинила у периоду од 03.07.2015. године до 17.10.2015. године.

Законитост одлуке о престанку радног односа цени се у односу на сваку учињену повреду радне обавезе, с тим што је одговорност само за једну од њих довољна да се откаже уговор о раду. У конкретном случају, утврђено је да је тужилца учинила бар једну повреду радне обавезе од више које су јој стављене на терет. Наиме, понашање тужилце према другим запосленима у пословним просторијама туженог (неовлашћено давање задатака, називање погрдним речима, псовање), представља кршење радне дисциплине и понашање због кога тужилца не може остати на раду код туженог. Такође, повреду радне дисциплине запослени чини и када одбије да изврши

радне налоге, а што је тужила учинила одбивши да ради у смени како је предвиђено распоредом, а да за тако нешто није имала оправдан разлог. Имајући у виду све напред утврђено правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле којим је тражила поништај решења о престанку радног односа.

Супротно ревизијским наводима, решење о отказу уговора о раду донето је у складу са одредбама уговора о раду, закљученог између парничних странака. Тужиле су стављене на терет повреде радне обавезе из уговора о раду које су наведене и у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужилу на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме је испоштована процедура о отказивању уговора о раду, па у том смислу наводи ревизије да тужени није тужиле отказао уговор о раду на основу упозорења од 22.09.2015. године, нису од утицаја јер су правилно цењени од стране апелационог суда с обзиром да су истицани и у жалби.

Како је неоснован тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиле за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Преосталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено, па је из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да по овом правном леку тужила није успела.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**